

POSTANOWIENIE

26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej J.S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności
Intelektualnej

z 10 stycznia 2024 r., VII AGa 680/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powoda J.S. na rzecz Gminy P. kwotę 5400
(pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych
za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia
powodowi do dnia zapłaty.**

(R.N.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie z powództwa J.S. przeciwko Gminie P. o zapłatę, na skutek apelacji powoda od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 stycznia 2023 r., XX GC 243/14, oddalił apelację (pkt I), zasądził od J.S. na rzecz Gminy P. kwotę 8100 zł

tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia wyroku do dnia zapłaty (pkt II).

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu II instancji, zaskarżając to orzeczenie w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że wniesiona przez niego skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Pozwana złożyła odpowiedź na skargę, w której wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym o ściśle określonej przez ustawę treści. Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym (postanowienie SN z 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08), na rzecz państwa jako dobra wspólnego (postanowienie SN z 11 lutego 2009 r., V CSK 388/08), jakkolwiek oczywiście nie oznacza to braku indywidualnego interesu skarżącego w rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a w konsekwencji także weryfikacji tego interesu (*gravamen*). Jednak przede wszystkim skarga kasacyjna ma służyć ochronie prawidłowego wykonywania prawa oraz jego jednolitej wykładni. Interes prywatny uwzględnia zaś tylko na tyle, na ile może się on stać podłożem zaspokojenia interesu ogólnego (zob. aktualne wciąż uwagi w postanowieniu SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy przewidziana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja tzw. przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 12 marca 2024 r., I CSK 254/23).

Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. Wniosek ten stanowi element konstrukcyjny skargi odrębny od podstaw skargi i ich uzasadnienia, które są oceniane dopiero, gdy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania.

Dla spełnienia wymagania wskazanego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie SN z 17 czerwca 2021 r., IV CSK 1/21).

Jako przyczynę kasacyjną mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi.

Na tle tej przesłanki w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie każde naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienia SN: z 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06; z 3 marca 2020 r., V CSK 75/19). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo takiego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 6 listopada 2020 r., III CSK 110/20). Przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie odpowiada bowiem w pełni przesłance „oczywistego naruszenia prawa” przez wydanie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 20 lutego 2008 r., V CSK 512/07).

Na gruncie przedmiotowej przesłanki chodzi o szczególne, kwalifikowane, wręcz rażące wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (nie zaś sąd

a *quo*, bowiem skarga kasacyjna nie przysługuje od orzeczeń sądu pierwszej instancji), bez wnikliwego wgłębiania się w merytoryczną analizę trafności orzeczenia (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 7 października 2010 r., I CSK 189/10; z 28 lipca 2011 r., I CSK 77/11), o wyraźny i istotny błąd z zakresu prawa procesowego lub materialnego, który może mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienie SN z 26 kwietnia 2012 r., II CSK 640/11).

Powód upatruje oczywistej zasadności skargi w tym, że Sąd II instancji miał niezasadnie przyjąć, że jedynie burmistrz pozwanej gminy oraz osoby działające na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez gminę reprezentowaną przez pełnomocnika mogły złożyć oświadczenie, o którym mowa w art. 647¹ § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień 6 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska powoda przedstawionego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wywód skarżącego ma w części charakter czysto teoretyczny, a w części opiera się na założeniach sprzecznych z ustalonym przez sądy stanem faktycznym. Sąd I instancji ustalił, a Sąd II instancji podzielił to ustalenie, że: „żaden z przedstawicieli gminy nie potwierdził, że miał wiedzę o pracach powoda. Wręcz przeciwnie, wszyscy zgodnie zeznali, że byli przekonani o braku podwykonawców. Oprócz tego przedstawiciel generalnego wykonawcy utwierdzał ich w tym przekonaniu informując, że wszystkie prace wykonywane są siłami własnymi R.”. Ponadto, wbrew stanowisku powoda Sąd II instancji nie ustalił, że projektant sprawujący nadzór autorski dokonywał odbioru robót budowlanych, wydawał wiążące polecenia podwykonawcy co do zakresu i sposobu wykonywania konkretnych prac konserwatorskich, w tym uzgadniał możliwości wprowadzenia rozwiązań zamiennych w stosunku do przewidzianych w projekcie, stwierdzał w toku wykonywania robót budowlanych zgodność realizacji z projektem dokonując oceny prac podwykonawcy.

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, w związku z czym

argumentacja skarżącego oparta na założeniach sprzecznych ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd II instancji nie może odnieść skutku.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

SSN Kamil Zaradkiewicz

[M.O.]

[a.ł.]